

Tuijotan peilikuvaani. Välillä minusta tuntuu, etten tunnista sitä tyttöä, joka minua peilistä katsoo. Nostan käteni peilille ja sivelen peilikuvani poskea. Ehkä tuolla toisella puolella, joku katsoo minua nyt ja miettii, ettei tunnista itseään peilistä. Ehkä on olemassa joku rinnakkainen todellisuus, jossa toinen Ilsa katsoo itseään peilistä ja miettii, miten on päätynyt tähän tilanteeseen. Tai sitten hänellä on kaikki hyvin, ehkä hänellä on puoliso, koti ja rakastava perhe. Ehkä tragediat eivät ole merkanneet hänen mieltään ja kehoaan niin kuin minulle on käynyt. Annan käteni valua hitaasti peiliä pitkin alas. Näen miten peilikuvallani valuvat kyyneleet poskia pitkin aina puserolle asti. Minun on pakko nostaa käteni omalle poskelleni, jotta ymmärrän, että se todella olen minä, joka itkee. Että tuolla peilin toisella puolella ei ole toista Ilsaa. Katson liekkien merkitsemiä kasvojani. Seuraan merkkejä ohimoltani aina kaulalle saakka. Tiedän, että merkit jatkuvat puseroni alla aina vasempaan kyynärpäähän saakka sekä pitkin kylkeäni aina vyötärölle asti. Niin monta vuotta olen näitä merkkejä katsonut. Olen käyttänyt paljon aikaa ja energiaa niiden peittämiseen ja parantamiseen. Siellä ne kuitenkin ovat, ikuisena muistutuksena siitä kauheasta yöstä. Käänän katseeni pois peilistä niin kuin joka ilta lopulta teen. Harjaan hampaani niin, etten enää nosta katsettani peiliin. Letitän hiukseni ja sammutan kylpyhuoneen valon. Istun pimeässä kylpyhuoneessa niin pitkään, että olen valmis menemään sänkyyn muistojeni piinattavaksi. Lopulta, kolmen tunnin jälkeen, koen olevani tarpeeksi väsynyt, jotta voin antaa painajaisten tulla. Ne tulevat joka yö lupaa kysymättä. Sänky on iso ja pehmeä. Kun ostin uutta sänkyä, ajattelin, että minun pitää edes voida maata mukavasti, vaikka muistot kiduttaisivat minua. Mutta sänky ei auta. Ei ole ollut mitään merkitystä sillä kuinka pehmeä sänky on, sillä en tunne mitään ympäriltäni. Päädyn joka yö sinne lattialle. Joka yö makaan muistoissani lattialla ja kuvittelen ympärilleni kuumat lattiat sekä punaoranssit liekit. Minä en ole siis yksi niistä onnekaista ihmisistä, jotka osaavat olla kiitollisia toisesta mahdollisuudestaan. En syleile elämää, vaan pikemminkin työnnän elämää pois läheltäni. Sulkeudun itseeni ja unohdan ympäröivän maailman, sillä sisäinen kaaokseni on liian valtava ohitettavaksi. Se ei suostu olemaan ilman huomiota. Se myllää sisälläni niin pitkään, että minun on pakko keskittää kaikki energiani siihen. Pääsin tästä kaikesta yli silloin heti tapahtuman jälkeen, mutta viiden vuoden takaiset tapahtumat nostivat kaiken pintaan. Tuntuu kuin kaikki nämä tunteet ja ajatukset olisivat olleet sisälläni unessa ja tarvittiin vain yksi ilta herättämään ne. Yksi hetki niin oma henkilökohtainen helvetti oli valmis. Kiedon peiton tiukasti ympärilleni. Suljen silmäni ja pakotan itseni uneen. Tunnin päästä säpsähdän hereille. Haukon henkeäni ja muistutan itseäni kerta toisensa jälkeen siitä, että kaikki oli vaan muistoja. Että kaikki on nyt hyvin. Lasken kymmenestä nolnaan ja tasaan hengitystäni. Miksi tämä ei ikinä lopu? Miksi kuukaudesta toiseen minä elän uudelleen läpi kaikki ne kammottavuudet? Mikä minussa on vialla, kun en kykene päästämään menneestä irti? Tunnen itseni niin hyvin, että tiedän milloin en enää kykene asumaan tässä asunnossa ja se päivä lähenee koko ajan. Hetki hetkeltä lähenee se päivä, jolloin pakkaan tavarani ja lähdän eteenpäin. Sitä mihin menen en tiedä. Makaan valveilla ja tuijotan kattoa pohtien samalla mihin ilmansuuntaan tällä kertaa suuntaisin. Puoli vuotta täällä, samassa kaupungissa enoni kanssa, riittää. Tiedän, että hän yrittää parhaansa. Tiedän, että minun pitäisi yrittää enemmän ja olla kiitollinen siitä kaikesta mitä hän on minun hyväkseni tehnyt. Mutta en voi. En vaan voi päästää häntä lähelleni. Ehkä minä seuraavassa kaupungissa kokeilen sitä terapiaa, mitä hän niin usein minulle ehdottaa. Kiedon peittoa tiukemmin ympärilleni ja suljen silmäni. Hyvällä tuurilla saan vielä muutaman tunnin nukuttua ennen kuin kello herättää seuraavaan päivään. Päivään, joka on samanlainen kuin kaikki muutkin. Päivään, jolloin toivon vain pääseväni pois täältä.